

Explicarea credinței

Pentru studiul din această săptămână, citește: Romani 5.

Sabat după-amiază

Text de memorizat: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” (Romani 5,1.2)

Apostolul Pavel a pus bazele ideii că îndreptățirea, sau acceptarea din partea lui Dumnezeu, vine numai prin credința în Isus Hristos, deoarece numai neprihănirea Sa este suficientă „ca să putem sta în picioare” înaintea Domnului nostru. El construiește pe acest mare adevăr și explică mai mult subiectul acesta. Pavel arată că mântuirea este numai prin credință, și nu prin fapte, chiar și pentru cineva la fel de „neprihănit” ca Avraam și, într-un sens, face un pas înapoi și privește la imaginea de ansamblu – la ce anume a cauzat păcatul, suferința și moartea, cum se găsește soluția în Hristos și ce a făcut El pentru neamul omenesc.

Prin căderea unui singur om, Adam, toată omenirea a înfruntat condamnarea, înstrăinarea și moartea. Prin biruința unui singur om, Isus, toată lumea a fost așezată pe o nouă bază înaintea lui Dumnezeu, una în care, prin credința în Isus, toți pot să aibă șters raportul păcatelor lor, pedeapsa pentru păcatele acelea să poată fi retrasă și să poată fi iertați pentru totdeauna.

Apostolul Pavel îl pune pe Adam în contrast cu Isus, arătând cum a venit Hristos să repare ce a făcut Adam și că, prin credință, victimele păcatului lui Adam pot fi salvate prin Isus, Mântuitorul. Temelia acestor lucruri este crucea lui Hristos și moartea Sa înlocuitoare, care deschid calea pentru ca fiecare făptură omenească, iudeu sau dintre neamuri, să poată fi mântuită prin Isus, care a cumpărat cu sângele Său îndreptățirea pentru toți cei care Îl primesc.

Cu siguranță, aceasta este o temă care merită să fie explicată, deoarece este temelia tuturor speranțelor.

1. Rezumă mesajul lui Pavel din Romani 5,1-5. Ce învățătură poți să iei pentru tine?

„Fiindcă suntem socotiți neprihăniți” înseamnă literal „după ce am fost îndreptățiți”. Verbul grecesc exprimă o acțiune împlinită. Noi am fost declarați neprihăniți sau am fost priviți ca fiind neprihăniți, nu prin vreo faptă a Legii, ci pentru că am fost primiți de Isus Hristos. Viața desăvârșită pe care Isus a trăit-o pe pământul acesta și ascultarea Sa desăvârșită de Lege ne-au fost atribuite nouă.

În același timp, toate păcatele noastre au fost puse asupra Lui. Dumnezeu a considerat că Isus a săvârșit păcatele acelea, nu noi, iar în felul acesta, noi putem fi cruțați de pedeapsa pe care o merităm. Pedeapsa a căzut asupra lui Hristos pentru noi, în locul nostru, așa încât noi nu mai trebuie să o primim niciodată. Ce veste mai plină de slavă poate să fie pentru cel păcătos?

Cuvântul grecesc tradus prin „slavă” în versetul 2 este tradus prin „ne bucurăm” în versetul 3. Dacă ar fi tradus tot prin „ne bucurăm” și în versetul 2 (așa cum este în unele versiuni), legătura dintre versetele 2 și 3 ar fi înțeleasă mai clar. Oamenii îndreptățiți se pot bucura în necaz, deoarece credința lor este centrată în Isus Hristos. Ei au încredere că Dumnezeu va face toate lucrurile să lucreze spre bine. Ei vor considera că este o cinste să suferă pentru Hristos. (Vezi și 1 Petru 4,13)

Observați, de asemenea, progresul de la versetul 3 la versetul 5.

1. *Răbdare*. Cuvântul grecesc *hupomone* înseamnă „răbdare statornică”. Acesta este tipul de răbdare pe care îl dezvoltă necazul în cel care își păstrează credința și nu își pierde speranța în Hristos, chiar când trece prin încercări și suferințe care pot uneori să facă viața atât de nefericită.

2. *Biruință*. Cuvântul grecesc *dokime* înseamnă „calitatea de a fi aprobat”, „caracter” sau, mai precis, „caracter aprobat”. Cel care suportă cu răbdare încercările poate să dezvolte un „caracter aprobat”.

3. *Nădejdea*. Răbdarea și aprobarea dau naștere în mod firesc nădejzii, nădejdea găsită în Isus și în făgăduința mântuirii prin El. Atâta vreme cât ne prindem de Isus, în credință, pocăință și ascultare, avem toate motivele să sperăm.

Ce sperii mai mult decât orice altceva? Cum poate această speranță să fie împlinită în Isus? Se poate împlini? Dacă nu, ești sigur că vrei atât de mult împlinirea ei?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Să ajute grupa să înțeleagă faptul că, deși toți copiii lui Adam au păcătuit, noi toți putem să ajungem copii ai lui Hristos și să facem parte din familia Sa regală, dacă acceptăm ce a făcut El pentru a mântui lumea.

La nivelul sentimentelor: Să se bucure de pacea pe care o avem, în ciuda încercărilor, datorită speranței și dragostei revărsate prin Duhul Sfânt.

La nivelul practic: Să primească darul fără plată al harului pe care îl oferă Hristos, pentru ca noi să trăim ca niște oameni care au fost îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Păcatul prin Adam, harul prin Hristos

A. Întregul neam omenesc este condamnat la moarte din cauza părintelui nostru Adam. De ce neprihănirea lui Hristos, atribuită nouă, face cu putință să considerăm familia lui Dumnezeu ca fiind familia noastră?

B. Dacă moartea lui Hristos ne aduce împăcarea cu Tatăl, ce altceva în plus a realizat viața Sa pentru noi?

II. Sentimente: Bucuria în nădejde și în dragoste

A. Hristos a trăit și a murit pentru noi, dar noi încă suntem în lumea aceasta a durerii și a morții. Putem să ne bucurăm și în suferință?

B. Ce a turnat Duhul Sfânt în inima noastră pentru a ne ajuta să trăim acum o realitate diferită, realitatea vieții veșnice?

III. Practic: Darul curat

A. Ce înseamnă că darul harului este mai mare decât povara și amenințarea morții?

B. Prin ce activități zilnice putem demonstra că ne bucurăm în harul lui Dumnezeu?

Rezumat: Deși toți suferă consecințele păcatului, noi putem să alegem pacea, nădejdea și dragostea, care sunt „consecința” neprihănirii lui Hristos.

2. Ce ni se spune în Romani 5,6-8 despre caracterul lui Dumnezeu și de ce este aici atâta speranță pentru noi?

Când Adam și Eva au călcat cerința divină în mod rușinos și fără scuză, Dumnezeu a făcut primii pași spre împăcare. Chiar de atunci, Dumnezeu a luat inițiativa de a oferi o cale de mântuire și de a-i invita pe oameni să o accepte. „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său...” (Galateni 4,4).

3. Ce ni se spune în Romani 5,9?

Așa cum sângele pus pe ușorii caselor israeliților din Egipt, în ajunul plecării, i-a ocrotit pe întâii născuți de mânia care a căzut asupra întâilor născuți ai Egiptului, tot așa sângele lui Isus Hristos garantează că acela care a fost îndreptățit și păstrează acest statut nu va avea parte de mânia lui Dumnezeu, care va nimici păcatul în cele din urmă.

Unii au dificultăți cu ideea unui Dumnezeu iubitor care Se mânie. Totuși mânia aceasta există tocmai din cauza dragostei Sale. Cum ar putea Dumnezeu, care iubește lumea, să nu Se mânie împotriva păcatului? Dacă ar fi fost indiferent față de noi, nu I-ar fi păsat de tot ce se întâmplă aici. Priviți în jur, în lume, și vedeți ce a făcut păcatul din creațiunea Sa. Cum ar putea Dumnezeu să nu fie mânios împotriva unui asemenea rău și unei asemenea devastări?

4. Ce alte motive ne sunt date pentru a ne bucura? Romani 5,10.11

Unii comentatori au văzut în versetul 10 o referire la viața pe care a trăit-o Hristos pe pământ, dezvoltând un caracter desăvârșit, pe care, acum, Se oferă să ni-l atribuie nouă („vom fi mântuiți prin viața Lui”). Deși îndreptățirea noastră este prin viața desăvârșită a lui Hristos, Pavel pare să pună accentul pe faptul că, deși a murit, Hristos a înviat și trăiește veșnic (vezi Evrei 7,25). Noi suntem mântuiți, pentru că El trăiește. Dacă ar fi rămas în mormânt, speranțele noastre ar fi pierit odată cu El. Versetul 11 continuă cu motivul pe care îl avem de a ne bucura în Domnul, și anume, lucrarea pe care a îndeplinit-o Isus pentru noi.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Pentru că Dumnezeu ne-a primit în familia Sa, noi avem acces la resursele incomparabile ale cerului, care sunt disponibile pentru fiecare creștin care dorește să fie ca Isus.

Dorința omului de a fi acceptat de ceilalți este enormă. Se cheltuiesc miliarde pe cosmetice, pe îngrijirea părului și chirurgie cosmetică în scopul de a-i face pe oameni să fie acceptați de ceilalți – ca să nu mai menționăm excesele în modă, aranjarea casei și automobile. Adolescenții îi bat la cap pe părinți, cerându-le haine la modă (ca să nu fie niște „paria”) și alte astfel de lucruri „absolut necesare”, pentru că se tem teribil că nu vor fi acceptați de cei de vârsta lor.

Din nefericire, mulți nu sunt eliberați niciodată de teama aceasta. Este atunci de mirare că pentru mulți oameni este imposibil să creadă că Dumnezeu ne acceptă așa cum suntem, fără să avem nevoie de intervenția vreunui alt om? În felul acesta, comportamentul nostru este modelat, nu de dorința de a face binele, ci de o teamă bolnavă, că Dumnezeu ne va exclude din cer dacă nu reușim „să intrăm în rânduri”, să ne conformăm. Cât de mulți oameni cuprinși de teamă nu i-au îndepărtat pe alții de Dumnezeu, spunându-le că El nu poate să-i accepte dacă mănâncă un anume lucru, dacă poartă o fustă care este deasupra genunchilor sau dacă au făcut vreo gafă! Mai important, cum îi convingem pe oamenii care au fost răniți în felul acesta că Dumnezeu nu este așa și că El este dispus să accepte pe oricine primește invitația crucii lui Hristos – crucea care ne oferă calitatea de membri ai familiei Sale pentru veșnicie?

Activitate introductivă: Împarte-le membrilor grupei foi de hârtie și cere-le să scrie câteva lucruri pe care le fac doar pentru a fi acceptați de ceilalți. Pot fi trecute lucrurile pe care își cheltuiesc banii sau atitudini prin care să arate că sunt de acord cu alții, când în realitate nu sunt de acord, etc. Apoi, cere-le să scrie o listă cu lucrurile pe care le-au făcut pentru a-L determina pe Dumnezeu să-i accepte. În cele din urmă, cere-le să împărtășească cu grupa unul dintre lucrurile scrise în lista lor.

De discutat: Compară povara acceptării „câștigate” prin eforturi personale cu libertatea oferită de gândul că ești acceptat necondiționat.

Moartea este un vrăjmaș, cel din urmă. Când l-a creat pe om, Dumnezeu a plănuțit ca el să trăiască veșnic. În afară de oamenii care trec prin mari suferințe, nimeni nu dorește să moară. Moartea este contrară naturii noastre fundamentale. Motivul este că, de la început, am fost creați să trăim veșnic. Moartea ar fi trebuit să ne fie necunoscută.

5. Citește Romani 5,12. Ce descrie Pavel aici? Ce explică faptul acesta?

Cu privire la acest pasaj biblic, comentatorii au avut mai multe controverse decât cu privire la majoritatea celorlalte. Probabil că, așa cum spune *SDA Bible Commentary*, vol. 6, p. 529, motivul este că acești comentatori „încearcă să folosească pasajul acesta în alt scop decât a intenționat Pavel”.

Un punct asupra căruia sunt controverse este felul în care a trecut păcatul lui Adam asupra urmașilor lui. Au împărțășit urmașii lui Adam vinovăția păcatului său ori sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu din cauza propriilor păcate? Deși unii au încercat să obțină răspunsul la întrebare din textul acesta, Pavel nu se ocupa de acest subiect. El a avut în minte un scop cu totul diferit. El accentuează din nou ce a declarat deja, „căci toți au păcătuit” (Romani 3,23). Trebuie să recunoaștem că suntem păcătoși, deoarece numai în felul acesta ne vom da seama că avem nevoie de un Mântuitor. Aici, Pavel încerca să-i facă pe cititori să-și dea seama cât de rău este păcatul și ce a adus el în lume, prin Adam. Prin urmare, Pavel arată ce ne oferă Dumnezeu prin Isus, darul acesta fiind singurul remediu pentru tragedia adusă asupra lumii noastre prin păcatul lui Adam.

Totuși textul acesta spune doar care este problema (moartea în Adam), nu dă și soluția (viața în Hristos). Unul dintre aspectele cele mai pline de slavă ale Evangheliei este că moartea a fost „înghițită” de viață. Isus a trecut prin porțile mormântului și i-a rupt legăturile. El spune: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1,18). Din cauză că Isus are cheile, vrăjmașul nu mai poate să își țină victimele în mormânt.

Care au fost experiențele tale în legătură cu realitatea și tragedia morții? De ce, în fața unui vrăjmaș atât de înverșunat, trebuie să avem o speranță în ceva mai mare decât noi înșine sau mai mare decât orice oferă lumea aceasta?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

1. „Fiindcă suntem socotiți neprihăniți...”

(Recitește împreună cu grupa Romani 5,1-5.)

Studiul afirmă că „suntem socotiți neprihăniți”. Expresia aceasta ar putea fi tradusă mai aproape de original prin „am fost socotiți neprihăniți”. Verbul exprimă o acțiune realizată. În Romani, Pavel alege să folosească metafore din domeniul legislativ pentru a explica felul în care suntem primiți de Dumnezeu. Deoarece Pavel și alți scriitori ai Noului Testament au folosit o varietate de metafore pentru a explica acest concept al mântuirii, nu este de necrezut că, în zilele noastre, ar fi folosit un model legat de familie. Dacă este așa, pe bună dreptate, putem să considerăm expresia „ați fost deja achitați din punct de vedere legal” ca fiind „ați fost deja acceptați ca parte a familiei lui Dumnezeu”. Pentru că este un fapt împlinit, este clar că nu mai putem contribui noi cu nimic. Este ceva realizat deja, încheiat. Pentru că deja suntem eliberați din punct de vedere legal și suntem primiți în familia lui Dumnezeu, avem acces la mijloacele pe care Dumnezeu ni le oferă ca să putem ajunge tot mai asemenea lui Isus.

Poate că nu suntem entuziasmați imediat când vedem mijloacele folosite de Dumnezeu. Primul mijloc menționat aici sunt necazurile. Scândura și cuiul ar putea să aibă obiecțiuni serioase față de acțiunea fierăstrăului sau a ciocanului! Totuși, prin intermediul lor, din mâinile meșterului tâmplar poate ieși ceva frumos și folositor. Suferința ne învață să depindem de Isus și ne ferește de ispita aroganței și a importanței proprii. Chiar mai surprinzătoare este afirmația lui Pavel că suferința ne face să fim părtași cu Hristos (vezi Romani 8,17). Cei care vor să aibă parte de slava lui Hristos trebuie să aibă parte și de suferința Sa (vezi și 1 Petru 4).

Încercările ne constrâng să ne antrenăm „mușchii” credinței și în felul acesta este sporită rezistența, se dezvoltă răbdarea. Alergătorii cei mai buni se antrenează mult pe terenuri în pantă, deoarece știu că alergarea pe un teren înclinat este exercițiul cel mai benefic, deși nu cel mai ușor. Răbdarea conduce la formarea unui caracter puternic. Nu este surprinzător că alergătorii de cursă lungă atribuie succesul lor la învățătură, în muncă și chiar în relațiile sociale tot disciplinării de sine, pe care au cultivat-o prin alergatul sistematic. În același fel, creștinii răbdători atribuie succesul lor spiritual disciplinei cultivate în confruntarea cu necazurile întâmpinate alături de Isus. Iar un caracter puternic susține nădejdea, „o nădejde

6. Ce spune Pavel în Romani 5,13.14?

Expresia „înainte de Lege” este paralelă cu afirmația „de la Adam până la Moise”. El vorbește despre perioada de la creațiune la Sinai, înainte de introducerea oficială a regulilor și legilor sistemului israelit, în care erau incluse și Cele Zece Porunci.

„Înainte de Lege” înseamnă „până când cerințele lui Dumnezeu au fost detaliate în legile date lui Israel pe Sinai”. Păcatul a existat și înainte de Sinai. Cum ar fi putut să nu existe? Minciuna, uciderea, adulterul și idolatria nu au fost păcate până atunci? Desigur că au fost.

7. Menționați câteva texte care arată realitatea păcatului înainte de Sinai.

Este adevărat că, înainte de Sinai, omenirea în general a avut doar o descoperire limitată a lui Dumnezeu, dar este evident că a cunoscut suficient pentru a fi considerată responsabilă. Dumnezeu este drept și nu va pedepsi pe nimeni pe nedrept. Oamenii din lumea de dinainte de Sinai au murit, așa cum arată Pavel aici. Moartea a trecut asupra tuturor. Deși nu păcătuiseră împotriva unor porunci descoperite explicit, totuși păcătuiseră. Ei au avut descoperirile lui Dumnezeu în natură, dar nu au luat seama la ele și de aceea au fost vinovați. „Însușirile nevăzute ale Lui... se văd lămurit, de la facerea lumii... Așa că nu se pot dezvinovați” (Romani 1,20).

8. Cu ce scop S-a descoperit Dumnezeu mai clar „în Lege”? Romani 5,20.21

Învățăturile date pe Sinai au cuprins Legea morală, deși aceasta existase și înainte. Totuși, în conformitate cu Biblia, atunci a fost prima dată când Legea a fost scrisă și proclamată.

Când au început să se compare cu cerințele divine, israeliții au descoperit că erau departe. Cu alte cuvinte, „greșeala s-a înmulțit”. Ei și-au dat seama cât de mari erau nelegiuirile lor. Scopul unei asemenea descoperiri a fost acela de a-i ajuta să înțeleagă că au nevoie de un Mântuitor și de a-i conduce să accepte harul oferit cu atâta bunăvoință de Dumnezeu. Versiunea adevărată a credinței Vechiului Testament nu a fost legalistă.

care nu înșală”. Orice antrenor se bazează pe oamenii vechi din echipă, nu pe începători. Ei sunt cei care au rezistat la greu și au cultivat o încredere liniștită. O viață plină de experiențe cu Dumnezeu în „urcarea micilor dealuri” ne dă încredere că El ne susține și când în fața noastră apar munți înalți.

De discutat: Cum te-a făcut suferința în stare să ai o relație mai apropiată cu Isus? Te-a determinat suferința să pui la îndoială apartenența ta la familia lui Dumnezeu sau experiența aceasta a confirmat faptul că ești de partea lui Dumnezeu? Mărturia ta pentru Hristos ar fi mai puternică, dacă ai avea o viață comodă sau este mai ușor să dai mărturie, dacă ai trecut cu El prin multe încercări?

3. APLICĂ!

Deși Biblia spune clar că mântuirea și părtășia cu Dumnezeu sunt daruri, mulți creștini, la fel ca israeliții din vechime, se poartă ca și cum acestea ar fi niște drepturi ale lor, ceva ce li se cuvine. Discutați situațiile următoare și pune gupei întrebarea: „Cum putem să-i ajutăm pe alții să înțeleagă că Dumnezeu nu ne datorează nimic, dar ne-a oferit totul?”

Activitate: Ce ai putea să spui pentru a-i ajuta să se bucure pe cei care se află în situațiile următoare?

a. C. nu poate să creadă că Dumnezeu a acceptat-o. Ea are cancer în fază terminală, este singură și are trei copii sub zece ani. Mătușa ei, o autoproclamată păstoriță, i-a spus că, dacă este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu și dacă are credință suficientă, El o va vindeca. Doctorul îi mai dă între șase și douăsprezece luni de viață.

b. B. tocmai a fost eliberat din închisoare, unde și-a petrecut jumătate din viață pentru o crimă. Îi pare rău pentru păcatele lui, dar, din cauza trecutului, nu poate să creadă că Dumnezeu mai poate să-l mântuiască.

c. M. este supărată, pentru că a făcut totul cât a putut mai bine. Și-a pierdut locul de muncă, din cauză că a refuzat să lucreze în Sabat. A renunțat la multe dintre alimentele preferate, deoarece a dorit „să sfințească templul trupului”. I-a dat afară din casă pe partenerii soțului la jocurile de noroc, pentru ca exemplul lor rău să nu-i afecteze pe copii. Soțul a părăsit-o și copiii vor să stea cu el. Avocatul i-a spus că, din cauză că nu are niciun venit, probabil că tribunalul nu îi va lăsa ei copiii. M. vrea să știe de ce a părăsit-o Dumnezeu.

9. Ce contrast ne este prezentat în continuare? Ce speranță ne este oferită în Hristos? Romani 5,18.19

Ca oameni, tot ce am primit de la Adam este sentința de moarte. Totuși Hristos a intervenit și a pășit pe terenul unde Adam a căzut, suportând fiecare încercare în locul omului. El a răscumpărat eșecul lui Adam și căderea sa rușinoasă și, în felul acesta, ca Înlocuitor al nostru, ne-a pus pe un teren avantajos înaintea lui Dumnezeu. De aceea, Isus este „Cel de-al doilea Adam”.

„Al doilea Adam a fost un agent moral liber, răspunzător pentru comportamentul lui. Înconjurat de influențele subtile, intense și amăgitoare, El a fost într-o situație mult mai puțin favorabilă pentru a trăi o viață fără păcat, decât a fost primul Adam. Totuși, în mijlocul celor păcătoși, El s-a împotrivit fiecărei ispite de a păcătui și Și-a păstrat nevinovăția. El a fost întotdeauna fără păcat”. – Comentariile Ellen G. White în *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1074

10. Cum sunt puse în contrast faptele lui Adam cu cele ale lui Hristos, în Romani 5,15-19?

Priviți ideile opuse aflate aici: moarte, viață; neascultare, ascultare; osândă, hotărâre de iertare; păcat, neprihănire. Isus a venit și a reparat tot ce stricase Adam!

De asemenea, este fascinant că, în versetele 15-17, cuvântul „dar” apare de cinci ori. De cinci ori! Ideea este simplă: Pavel accentuează că îndreptățirea nu este câștigată, ci vine ca un dar. Este ceva ce nu merităm. La fel ca pentru orice dar, trebuie să întindem mâna și să îl primim, iar în cazul acesta, primim darul prin credință.

Care a fost darul cel mai bun pe care l-ai primit vreodată? Ce a făcut să fie așa de bun, deosebit de celelalte? Cum te-a făcut faptul că a fost un dar, și nu ceva ce ai meritat, să-l apreciezi și mai mult? Ar putea darul acela să se compare cât de puțin cu tot ce am primit în Isus?

Întrebări pentru meditație

1. Dacă Îi cerem lui Dumnezeu să-Și împlinească o făgăduință față de noi înseamnă că El va face aceasta când și cum ne așteptăm noi?
2. Cum ne modelează încercările și suferința, făcându-ne să fim mai asemenea chipului lui Hristos?
3. Cum putem să dezvoltăm o încredere liniștită și plină de speranță în Dumnezeu, așa încât încercările să nu ne ispitească să ne îndoim de El?

Mărturie

Unul dintre motivele lui Dan de a trăi o viață „neprihănită” a fost dorința de a nu face nimic care i-ar face de rușine pe părinții lui (cel puțin, de a nu fi prins făcând așa ceva!). Bunicii lui fuseseră oameni modești și Dan prețuia eforturile pe care le făcuseră părinții lui pentru a avea o viață mai bună. În unele cazuri, el a acceptat hotărârile și preferințele părinților din respect pentru ei, deși părinții nu l-au constrâns, doar din dorința de a fi acceptat în familie.

Relația lui Dan cu Dumnezeu a fost modelată de aceleași circumstanțe. De multe ori, a evitat fapte rele, pentru că a simțit că, dacă va ceda ispitei, îi va da lui Satana ocazia de a-L înfrunța pe Dumnezeu, pentru că este așa de bun cu un om atât de nevrednic. Dar a descoperit că dragostea lui Dumnezeu este o motivație mult mai puternică pentru o viață corectă, decât amenințările cu iadul, cenzura bisericii sau chiar oprobiul public.

De discutat: Cum stabilim dacă ne străduim să avem un comportament corect, pentru că ne este frică de Dumnezeu sau pentru El ne-a iubit?

4. ILUSTREAZĂ!

Dorința omului de a se mântui singur a determinat aproape toate religiile lumii să întemeieze sisteme de neprihănire care depind de fapte. Numai creștinismul spune că Dumnezeu ne primește, fiindcă aceasta este voia Lui, nu pentru ceva ce facem noi. Pentru că ne iubește cu o iubire infinită, Dumnezeu vrea să ajungem asemenea lui Hristos și de aceea îngăduie să suferim. Devenind părtași la suferințele lui Hristos în viața aceasta, vom fi părtași cu El și la slava pe care a pregătit-o pentru noi.

Activitate: Rezervă un timp sau creează o ocazie în care cei din grupă să-și împărtășească experiențele care arată cum i-a condus Dumnezeu, prin încercări și lupte, la o încredere liniștită în statutul lor de copii ai lui Dumnezeu. Aceste experiențe vor putea fi o mărturie pe care să o prezinte și prietenilor, vecinilor, colegilor de muncă și rudelor lor.

Pentru studiu suplimentar: *Divina vindecare*, cap. „Ajutor în viețuirea zilnică”; *Patriarhi și profeți*, cap. „Ispitirea și căderea”.

„Mulți sunt înșelați cu privire la starea inimii lor. Ei nu-și dau seama că inima lor firească este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Ei se îmbracă în propria neprihănire și sunt mulțumiți cu atingerea propriului standard, un standard omenesc al caracterului, dar cât de fatal dau greș, pentru că nu ating standardul divin, iar prin puterea proprie nu sunt în stare să corespundă cerințelor lui Dumnezeu”. – Ellen G. White, *Selected Messages*, cartea 1, p. 320

„Este mare nevoie ca Domnul Hristos să fie predicat ca fiind singura nădejde și mântuire. Când a fost prezentată învățătura îndreptării prin credință..., ea a fost pentru mulți ca apa pentru călătorul însetat. Gândul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, nu datorită vreunui merit al nostru, ci asemenea unui dar fără plată al lui Dumnezeu, a fost un gând prețios”. – *Idem*, p. 360

„Încercarea este o parte din educația primită în școala lui Hristos spre a-i curăți pe copiii lui Dumnezeu de zgura a ceea ce este pământesc. Experiențele prin care sunt trecuți vin asupra lor din cauză că Dumnezeu îi conduce. Încercările și piedicile sunt metodele de disciplinare alese de El și condițiile succesului puse de El. Cel care citește inimile oamenilor cunoaște slăbiciunile lor mai bine decât le pot cunoaște ei înșiși. El vede că unii au însușiri care, dacă ar fi bine îndrumate, ar putea fi folosite spre înaintarea lucrării Sale”. – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 524

Întrebări pentru discuție

1. Cum te-a susținut credința când ai trecut prin încercări? Ce ai învățat despre tine și despre Dumnezeu? Ce anume din ce ai învățat ar putea să le fie de folos altora care ar putea să treacă prin perioade grele?
2. Mulți scriitori și filozofi s-au plâns de lipsa de sens a vieții, din cauză că se sfârșește într-o moarte veșnică. Cum le răspundem noi, creștinii? De ce speranța pe care o avem în Isus este singurul răspuns la acea lipsă de sens a vieții?
3. Căderea lui Adam ne-a impus o natură căzută, dar biruința lui Isus oferă făgăduința vieții veșnice tuturor celor ce o primesc prin credință. Ce îi reține atunci pe oameni să o ceară cu nerăbdare pentru ei înșiși? Cum poate fiecare dintre noi să-i ajute pe cei ce caută să înțeleagă mai bine ce le oferă Hristos și ce a făcut El pentru ei?

Cucerit de dragoste

Am crescut în Siberia, Rusia, într-un timp când era interzis să vorbești despre Dumnezeu și religie. Dar, în adâncul sufletului meu, simțeam că Dumnezeu trebuie să existe. Apoi, într-o zi, am auzit vocea Lui.

Într-o seară, când veneam pe jos de la muncă, am avut un simțământ copleșitor de dragoste, care îmi umplea ființa. Era așa de clar, încât aproape m-am oprit pe loc. La data aceea, nu eram căsătorit și nu aveam nicio prietenă. *Cine ești tu?* am întrebat. Nu am putut să mă gândesc la nicio fată care putea să-mi inspire felul de dragoste pe care îl simțeam. Era mai mult decât o dorință interioară. Dragostea a fost așa de puternică, încât am dorit să fiu cu persoana aceea pentru totdeauna.

Oricine ai fi, am gândit, te voi găsi și te voi iubi pentru totdeauna. Dar cine ești? am întrebat eu. Apoi, am auzit răspunsul, nu ca o voce, ci ca o înțelegere clară în mintea mea: „Sunt Eu, Dumnezeu.” *Nu!* am gândit. Mă gândeam la Dumnezeu ca la un judecător, cineva care impune legi. Atunci, de teamă că așa putea să-L insult pe acest Dumnezeu, am zis în inima mea: *Nu merit dragostea Ta.* Iar Dumnezeu a răspuns: „Te cunosc, știi totul despre tine și te iubesc.” *Nu mă iubi așa de mult,* am răspuns în mintea mea. *Iubește-mă doar o zi pe săptămână sau mai puțin.* Dar vocea lui Dumnezeu a răspuns: „Te iubesc în fiecare clipă, te voi iubi mereu, pentru că Eu sunt Dumnezeu.”

Nu am putut să rezist. Am fost cucerit de dragostea lui Dumnezeu. În seara aceea, pe o stradă din Siberia, cu lacrimi curgând pe obraji, m-am consacrat lui Dumnezeu. *Iată-mă, Dumnezeule,* m-am rugat, *sunt al Tău.* Încă o dată, acea căldură minunată mi-a cuprins ființa. *Sunt îndrăgostit de Dumnezeu!* m-am gândit.

A doua zi, un prieten m-a invitat să particip la niște adunări de evanghelizare. Acolo am aflat despre Dumnezeul care m-a copleșit cu dragostea Sa. Mai târziu, am aflat că, în seara în care Dumnezeu mi-a vorbit, evanghelistul și ceilalți credincioși din oraș se rugau ca Duhul Sfânt să atingă inimile oamenilor din orașul meu. Eu am fost un răspuns la rugăciunile lor, unul dintre cei aproape 200, care L-au găsit pe Dumnezeu la adunările acelea.

Darurile noastre ajută pentru a le transmite cuvântul dragostei incredibile a lui Dumnezeu aceluia care încă nu-L cunosc.

Vasili Byvalts împărtășește dragostea lui Dumnezeu cu alții din Siberia, Rusia.